

ΓΚΕΪΛ ΦΟΡΜΑΝ

Ένας χρόνος μόνο

Ν Ε Α Ν Ι Κ Η Λ Ο Γ Ο Τ Ε Χ Ν Ι Α

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: JUST ONE YEAR
Από τις Εκδόσεις Dutton, Νέα Υόρκη 2013
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: Ένας χρόνος μόνο
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Gayle Forman
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Μιχάλης Μακρόπουλος
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Θεωдорής Πιτσιρίκος
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελεύθερος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Ηλιόπουλος Θ. – Ροδόπουλος Π.

© Gayle Forman Inc., 2013
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Noviembre Anita Vela/Getty Images,
Alexander Demyanenko/www.shutterstock.com
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2014

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2014

ISBN 978-618-01-0559-9

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psychogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfoosi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psychogios.gr

ΓΚΕΪΛ ΦΟΡΜΑΝ

Ένας χρόνος μόνο

*Μετάφραση:
Μιχάλης Μακρόπουλος*

Για τους Μάρτζορι, Ταμάρα και Λίμπα

Γύριξε, βάζε, βράζε, ανακάτωνα...

*Στο σπιτάκι μου ήμουν καλύτερα·
μα στρατοκόπος, όπως όπως...*

Από το *Όπως Αγαπάτε*, του Γουίλιαμ Σαίξπηρ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Ένας χρόνος

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ
Παρίσι

Είναι ένα όνειρο που πάντοτε βλέπω: Βρίσκομαι σ' ένα αεροπλάνο και πετάμε ψηλά, πάνω από τα σύννεφα. Το αεροπλάνο αρχίζει να χάνει ύψος κι εμένα με πιάνει ένας ξαφνικός πανικός, γιατί μόλις συνειδητοποιώ πως βρίσκομαι σε λάθος αεροπλάνο και πως πηγαίνω σε λάθος μέρος. Ποτέ δεν είναι ξεκάθαρο πού προσγειώνομαι –σε κάποια εμπόλεμη ζώνη, κάπου όπου έχει ξεσπάσει επιδημία, σε λάθος αιώνα–, μόνο πως είναι κάποιο μέρος στο οποίο δε θα έπρεπε να βρίσκομαι. Μερικές φορές προσπαθώ να ρωτήσω τον άνθρωπο δίπλα μου πού πηγαίνουμε, όμως ποτέ δεν μπορώ να δω το πρόσωπό του, ποτέ δεν ακούω την απάντησή του. Ξυπνάω καταϊδρωμένος και αποπροσανατολισμένος από τον ήχο του αεροπλάνου καθώς προσγειώνεται, από τον αντίλαλο των χτύπων της καρδιάς μου. Συνήθως χρειάζομαι λίγο χρόνο για να εντοπίσω τη θέση μου στον χώρο, να καταλάβω πού βρίσκομαι –σε κάποιο διαμέρισμα στην Πράγα, σε κάποιον ξενώνα στο Κάιρο–, όμως ακόμη και μετά, αφού το έχω καταφέρει, αυτή η αίσθηση αοριστίας παραμένει.

Νομίζω πως και τώρα βλέπω αυτό το όνειρο. Όπως πάντα, σηκώνω το σκιάστρο του παραθύρου και κοιτάζω τα σύννεφα. Νιώθω το τράνταγμα των μηχανών, την απότομη κλίση προς τα

κάτω, την πίεση στα αυτιά μου, τον πανικό να ξυπνάει. Στρέφομαι προς τον άνθρωπο χωρίς πρόσωπο δίπλα μου – όμως ετούτη τη φορά έχω την αίσθηση πως δεν είναι κάποιος άγνωστος. Είναι κάποιος που ξέρω. Κάποιος που ταξιδεύουμε μαζί. Και αυτό με γεμίζει με απίστευτη ανακούφιση. Δεν είναι δυνατόν να βρισκόμαστε και οι δύο σε λάθος αεροπλάνο!

«Ξέρεις πού πάμε;» τον ρωτάω. Γέρνω προς το μέρος του. Τώρα θα δω το πρόσωπό του, θα πάρω μια απάντηση, θα μάθω πού πηγαίνω...

Και μετά ακούω τις σειρήνες.

Πρώτη φορά πρόσεξα τις σειρήνες στο Ντουμπρόβνικ. Ταξίδευα με έναν τύπο που είχα γνωρίσει στην Αλβανία, όταν ακούσαμε τις σειρήνες να περνάνε. Ο ήχος τους έμοιαζε με αυτόν που ακούς συνήθως στις αμερικάνικες ταινίες δράσης, και ο συνταξιδιώτης μου σχολίασε πως σε κάθε χώρα οι σειρήνες έχουν κι άλλον ήχο.

«Είναι πολύ εξυπηρετικό γιατί, αν ξεχάσεις πού βρίσκεσαι, μπορείς πάντοτε να κλείσεις τα μάτια σου και ν' αφήσεις τις σειρήνες να σου το θυμίσουν», μου είπε. Έχει περάσει ένας χρόνος από τότε και μου παίρνει κάνα δυο λεπτά να θυμηθώ τις σειρήνες στην πατρίδα μου. Ήταν σχεδόν σαν μουσική, ένα συνεχώς αυξομειούμενο λα-λα-λα, σαν το αφηρημένο αλλά χαρωπό σιγοτραγούδι κάποιου.

Όμως αυτές οι σειρήνες δεν ακούγονται έτσι. Ο ήχος τους είναι μονότονος, ένα *νια-νια, νια-νια*, σαν το βέλασμα ηλεκτρικού πρόβατου. Δε γίνεται ούτε πιο δυνατός ούτε πιο αχνός, είτε πλησιάζει είτε απομακρύνεται: είναι ένας τοίχος αναλλοίωτου ουρλιαχτού. Όσο κι αν προσπαθώ, δεν μπορώ να καταλάβω πού βρισκονται αυτές οι σειρήνες, πού βρίσκομαι εγώ.

Το μόνο που ξέρω είναι πως δε βρίσκομαι σπíti μου.

Ανοίγω τα μάτια μου. Τα πάντα είναι πλημμυρισμένα στο φως που έρχεται από ψηλά και ρίχνει βελονιές στα μάτια μου, κάνοντάς τα να πονούν διαβολεμένα. Τα κλείνω πάλι.

Ο Κάι. Ο τύπος που ταξιδέψαμε μαζί από τα Τίρανα για το Ντουμπρόβνικ λεγόταν Κάι. Ήπιαμε ξεθυμασμένη κροάτικη μπύρα στα τείχη γύρω από την παλιά πόλη και μετά, γελώντας, κατουρήσαμε στην Αδριατική. Λεγόταν Κάι. Ήταν Φιλανδός.

Οι σειρήνες στριγκλίζουν. Ακόμη δεν ξέρω πού βρίσκομαι.

Οι σειρήνες σταματάνε. Ακούω μια πόρτα ν' ανοίγει, νιώθω πάνω στο δέρμα μου νερό. Κάποιος ανασηκώνει το σώμα μου. Αισθάνομαι καλύτερα να κρατάω τα μάτια μου κλειστά. Δε θέλω να είμαι μάρτυρας σε τίποτε απ' όσα μου συμβαίνουν.

Όμως, τότε, κάποιος ανοίγει βίαια τα μάτια μου, που γεμίζουν ξανά φως, τραχύ και οδυνηρό, όπως τότε που είχα μείνει να κοιτάζω μια ηλιακή έκλειψη περισσότερο απ' όσο έπρεπε. Ο Σάμπα με είχε προειδοποιήσει να μην το κάνω, όμως μερικά πράγματα είναι αδύνατο να αναγκάσεις τον εαυτό σου να τα αποφύγει. Μετά, ο πονοκέφαλος είχε κρατήσει ώρες. «Ημικρανία λόγω έκλειψης» τον αποκαλούν στις ειδήσεις. Πολύς κόσμος το παθαίνει κοιτάζοντας για ώρα τον ήλιο. Κι αυτό το ξέρω. Αυτό που δεν ξέρω ακόμη είναι το πού βρίσκομαι.

Τώρα ακούγονται φωνές, σαν να αντηχούν μέσα από κάποιο τούνελ. Τις ακούω, όμως δεν καταλαβαίνω τι λένε.

«*Comment vous appelez-vous?*» με ρωτάει κάποιος σε μια γλώσσα που ξέρω πως δεν είναι η δική μου, όμως με κάποιον τρόπο την καταλαβαίνω. *Πώς σας λένε;*

«Μπορείτε να μας πείτε το όνομά σας;» Η ίδια ερώτηση, σε άλλη γλώσσα τώρα, που και πάλι δεν είναι η δική μου.

«Βίλεμ ντε Ρουιτέρ». Αυτήν τη φορά ακούγεται η φωνή μου. Το όνομά μου.

«Ωραία». Είναι μια αντρική φωνή. Γυρνάει ξανά στην προηγούμενη γλώσσα. Στα γαλλικά. Σχολιάζει πως λέω σωστά το όνομά μου κι εγώ αναρωτιέμαι πώς το ξέρει. Για μια στιγμή σκέφτομαι πως είναι ο Μπραμ αυτός που μιλάει, όμως όσο ζαλισμέ-

νος κι αν είμαι, ξέρω πως αυτό δεν είναι δυνατό. Ο Μπραμ ποτέ του δεν έμαθε γαλλικά.

«Βίλεμ, τώρα θα σε ανασηκώσουμε».

Το πάνω μέρος του κρεβατιού μου –*νομίζω πως βρίσκομαι σε κάποιο κρεβάτι*– γέρνει προς τα εμπρός. Προσπαθώ ξανά ν' ανοίξω τα μάτια μου. Όλα είναι θολά, όμως μπορώ να διακρίνω από πάνω μου δυνατά φώτα, γδαρμένους τοίχους, ένα μεταλλικό τραπέζι.

«Βίλεμ, βρίσκεσαι στο νοσοκομείο», μου λέει ο άντρας.

Ναι, είχα αρχίσει να το υποπτεύομαι. Εξηγεί μάλιστα γιατί η μπλούζα μου είναι γεμάτη αίματα, αν και δεν εξηγεί γιατί φοράω μια μπλούζα που δεν είναι δική μου. Είναι γκριζα και γράφει SOS με κόκκινα γράμματα. Γιατί SOS; Τίνος είναι αυτή η μπλούζα; Και τίνος είναι τα αίματα πάνω της;

Κοιτάζω γύρω μου. Βλέπω έναν άντρα –έναν γιατρό;– με ιατρική στολή, που έχει δίπλα του μια νοσοκόμα, να μου δίνει μια κομπρέσα πάγου. Αγγίζω το μάγουλό μου. Το δέρμα καίει και είναι πρησμένο. Όταν κοιτάζω τα δάχτυλά μου, τα βλέπω ματωμένα. Αυτό απαντάει τη μία ερώτηση.

«Βρίσκεσαι στο Παρίσι», μου λέει ο γιατρός. «Ξέρεις πού είσαι το Παρίσι;»

Τρώω *ταζίν* σ' ένα μαροκινό εστιατόριο στη Μοντοργκέιγ, με τον Μπραμ και τη Γιάελ. Βγάζω καπέλο έπειτα από μια παράσταση που έχω δώσει με κάτι Γερμανούς ακροβάτες στη Μονμάρτη. Είμαι μαζί με τη Σελίν, ιδρωμένος και τσαλαπατημένος, σε μια συναυλία στο κλαμπ *Divan Du Monde*. Και τρέχω, τρέχω μέσα στην αγορά Μπαρμπές, ενώ μέσα στο χέρι μου βρίσκεται το χέρι μιας κοπέλας.

Ποιας κοπέλας;

«Στη Γαλλία», καταφέρνω να πω. Νιώθω τη γλώσσα μου στεγνή και τραχιά, σαν μάλλινη κάλτσα.

«Μπορείς να θυμηθείς τι συνέβη;» με ρωτάει ο γιατρός.

Ακούω μπότες και στο στόμα μου έρχεται η γεύση του αίματος. Το στόμα μου γεμίζει αίμα. Δεν ξέρω τι να το κάνω, έτσι το καταπίνω.

«Φαίνεται πως βρέθηκες σε κάποιον καβγά», συνεχίζει ο γιατρός. «Πρέπει να δώσεις κατάθεση στην αστυνομία. Όμως πρώτα πρέπει να βάλουμε μερικά ράμματα στο πρόσωπό σου και να κάνουμε μια αξονική τομογραφία για να σιγουρευτούμε πως δεν υπάρχει κάποιο υποσκληρίδιο αιμάτων. Έχεις έρθει για διακοπές;»

Μαύρα μαλλιά. Απαλή αναπνοή. Μια επίμονη αίσθηση πως έχω ξεχάσει κάτι πολύτιμο. Χτυπάω την τσέπη μου.

«Τα πράγματά μου;» ρωτάω.

«Βρήκαν το σακιδιό σου και όσα είχε μέσα σκορπισμένα γύρω εκεί όπου σε χτύπησαν. Το διαβατήριό σου βρισκόταν ακόμη μέσα. Το ίδιο και το πορτοφόλι σου».

Μου το δίνει. Κοιτάζω τη δέσμη με τα χαρτονομίσματα. Υπάρχουν μέσα πάνω από εκατό ευρώ, αν και θυμάμαι να έχω πολύ περισσότερα. Η ταυτότητά μου λείπει.

«Βρήκαμε επίσης κι αυτό», μου λέει και μου δείχνει ένα μαύρο βιβλιαράκι. «Υπάρχουν κάποια χρήματα στο πορτοφόλι σου, σωστά; Αυτό σημαίνει πως δεν ήθελαν να σε κλέψουν, εκτός κι αν τους απόκρουσες». Κατσουφιάζει, γιατί σκέφτεται, μάλλον, πως αυτό θα ήταν μεγάλη ανοησία.

Αυτό έκανα; Πάνω από το κεφάλι μου απλώνεται ομίχλη, όμοια με το πούσι που έβγαινε από τα κανάλια τα πρωινά, όταν καθόμουν και το κοιτούσα και ευχόμουν να διαλυθεί από τον ήλιο. Πάντοτε κρύωνα. Η Γιάελ έλεγε πως αυτό συνέβαινε γιατί, ενώ έμοιαζα με Ολλανδό, το μεσογειακό της αίμα κυλούσε μέσα μου. Το θυμάμαι αυτό, θυμάμαι την τραχιά μάλλινη κουβέρτα που είχα και τυλιγόμενους για να ζεσταίνομαι. Και παρόλο που τώρα ξέρω πού βρίσκομαι, δεν ξέρω γιατί βρίσκομαι εδώ. Δε θα έπρεπε να βρίσκομαι στο Παρίσι. Θα έπρεπε να είμαι στην Ολλανδία. Ίσως αυτό εξηγεί το ενοχλητικό συναίσθημα που έχω.

Να διαλυθεί, θέλω να διαλυθεί τελείως ετούτη η ομίχλη. Όμως είναι το ίδιο πεισματάρικη με το ολλανδικό πούσι. Ή ίσως η θέλησή μου είναι τόσο αδύναμη όσο και ο χειμωνιάτικος ήλιος. Όπως κι αν έχει, η ομίχλη δε διαλύεται.

«Ξέρεις πόσες του μηνός έχουμε σήμερα;» με ρωτάει ο γιατρός.

Προσπαθώ να σκεφτώ, αλλά οι ημερομηνίες κυλούν στο μυαλό μου σαν φύλλα στον υπόνομο. Αυτό, βέβαια, δεν είναι κάτι καινούργιο. Ξέρω πως ποτέ δε γνωρίζω πόσες του μηνός έχουμε. Δεν το χρειάζομαι. Κουνάω αρνητικά το κεφάλι μου.

«Ξέρεις τι μήνα έχουμε;»

Augustus. Août. Όχι, στα αγγλικά.

«Αύγουστο».

«Και τι μέρα είναι;»

Donderdag, λέει μια φωνή στο μυαλό μου. Πέμπτη.

«Πέμπτη;»

«Παρασκευή», με διορθώνει ο γιατρός και αυτό το αίσθημα που με παιδεύει γίνεται πιο δυνατό. Ίσως θα έπρεπε να βρίσκομαι κάπου την Παρασκευή.

Ακούγεται ο βόμβος της ενδοσυνεννόησης. Ο γιατρός απαντά, μιλά για λίγο, το κλείνει και στρέφεται προς το μέρος μου.

«Ο ραδιολόγος θα βρίσκεται εδώ σε τριάντα λεπτά». Μετά αρχίζει να μου μιλά για *commotions cérébrales*, για εγκεφαλική διάσειση δηλαδή και παροδική απώλεια μνήμης, αξονικές και τομογραφίες και πράγματα για τα οποία δεν καταλαβαίνω και πολλά. «Υπάρχει κάποιος που μπορούμε να ειδοποιήσουμε;» με ρωτάει κι εγώ έχω την αίσθηση πως κάποιος υπάρχει, όμως όσο κι αν προσπαθώ δεν μπορώ να θυμηθώ ποιος. Ο Μπραμ έχει πεθάνει κι ο Σάμπα έχει πεθάνει, κι όσο για τη Γιάελ, ποιος ξέρει. Ποιος άλλος να υπάρχει;

Η ναυτία με χτυπάει γρήγορα, σαν κύμα που του είχα γυρισμένη την πλάτη. Και μετά το ματωμένο μου μπλουζάκι γεμίζει εμετούς. Η νοσοκόμα φέρνει γρήγορα τη λεκάνη, αλλά όχι αρκετά γρήγορα. Μου δίνει μια πετσέτα να καθαριστώ. Ο για-

τρός λέει κάτι για τη ναυτία και τις διασεΐσεις. Τα μάτια μου είναι γεμάτα δάκρυα. Ποτέ δεν τα κατάφερα να κάνω εμετό χωρίς να βάλω τα κλάματα.

Η νοσοκόμα σκουπίζει το πρόσωπό μου με μια άλλη πετσέτα.

«Αχ, μου ξέφυγε κάτι», λέει μ' ένα τρυφερό χαμόγελο. «Να, εδώ, στο ρολόι σας».

Στον καρπό μου βρίσκεται ένα ρολόι χρυσό και γυαλιστερό. Δεν είναι δικό μου. Για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου το βλέπω σ' ένα κοριτσίστικο χέρι. Από το χέρι ανεβαίνω προς τα επάνω, σ' ένα λυγερό μπράτσο, έναν δυνατό ώμο, έναν λαιμό κύκνου. Όταν φτάνω στο πρόσωπο, περιμένω να είναι θολό, όπως τα πρόσωπα στα όνειρά μου. Όμως δεν είναι.

Μαύρα μαλλιά. Λευκό δέρμα. Ζεστά μάτια.

Κοιτάζω ξανά το ρολόι. Αν και το κρύσταλλό του είναι ραγισμένο, δουλεύει ακόμη. Λέει εννέα. Αρχίζω να υποψιάζομαι τι είναι αυτό που έχω ξεχάσει.

Προσπαθώ να ανακαθίσω. Χάνω τον κόσμο γύρω μου.

Ο γιατρός με σπρώχνει πίσω στο κρεβάτι και ακουμπάει το χέρι του στον ώμο μου.

«Είσαι ταραγμένος γιατί έχεις σύγχυση. Είναι κάτι παροδικό, όμως θα χρειαστεί να κάνουμε μια αξονική τομογραφία για να σιγουρευτούμε πως δεν υπάρχει κάποια εγκεφαλική αιμορραγία. Όσο περιμένουμε, ας φροντίσουμε αυτές τις αμυχές στο πρόσωπό σου. Πρώτα θα σου βάλουμε κάτι για να αναισθητοποιηθεί η περιοχή».

Η νοσοκόμα μού ταμπονάρει το μάγουλο με κάτι πορτοκαλί.

«Μην ανησυχείτε. Δεν αφήνει λεκέ».

Δεν αφήνει λεκέ, αλλά τσούζει.

«Νομίζω πως πρέπει να φεύγω τώρα», λέω όταν έχουν τελειώσει με τα ράμματα.

Ο γιατρός γελάει και για ένα δευτερόλεπτο βλέπω λευκό

αλλά ζεστό δέρμα καλυμμένο με λευκή σκόνη. Ένα λευκό δωμάτιο. Νιώθω έναν παλμό στο μάγουλό μου.

«Κάποιος με περιμένει». Δεν ξέρω ποιος, όμως ξέρω πως είναι αλήθεια.

«Ποιος σε περιμένει;» με ρωτάει ο γιατρός.

«Δε θυμάμαι», παραδέχομαι.

«Κύριε ντε Ρουιτέρ, πρέπει να κάνετε την αξονική τομογραφία και μετά θα ήθελα να παραμείνετε για να σας παρακολουθούμε μέχρι να επανέλθετε πλήρως. Μέχρι να θυμηθείτε ποιος είναι αυτός που σας περιμένει».

Λαιμός. Δέρμα. Χείλη. Το λεπτό αλλά δυνατό της χέρι πάνω στην καρδιά μου. Ακουμπάω το χέρι μου πάνω στο στήθος μου, πάνω στην πράσινη ιατρική μπλούζα που μου έδωσε η νοσοκόμα, όταν έκοψαν το ματωμένο μου μπλουζάκι για να ελέγξουν αν είχα σπασμένα πλευρά. Και το όνομα είναι στην άκρη της γλώσσας μου.

Τραυματιοφορείς έρχονται και με μεταφέρουν σε άλλον όροφο. Με περνούν μέσα από έναν μεταλλικό σωλήνα, που κροταλίζει γύρω από το κεφάλι μου. Ίσως είναι ο θόρυβος, αλλά μέσα στον σωλήνα η ομίχλη αρχίζει να διαλύεται. Πίσω της, όμως, δεν κρύβει τη λιακάδα, παρά μόνο έναν βαρύ, μολυβένιο ουρανό, καθώς τα σκόρπια κομμάτια αρχίζουν να ενώνονται.

«Πρέπει να φύγω. Τώρα!» φωνάζω μέσα στον σωλήνα.

Σιωπή. Και μετά ένα κλικ, που σημαίνει πως ανοίγει η ενδοσυνεννόηση.

«Σας παρακαλώ, μην κινείστε», διατάζει στα γαλλικά μια ασώματη φωνή.

Με κατεβάζουν στον κάτω όροφο με το καρτσάκι και μου λένε να περιμένω. Είναι περασμένες δωδεκάμισι.

Περιμένω κι άλλο. Θυμάμαι διάφορα νοσοκομεία. Θυμάμαι γιατί τα μισώ.

Περιμένω κι άλλο. Παρά την αδράνειά μου, η αδρεναλίνη

μου έχει χτυπήσει κόκκινο: είμαι σαν γρήγορο αμάξι κολλημένο στην κίνηση. Βγάζω ένα νόμισμα από την τσέπη μου και αρχίζω να κάνω το κόλπο που μου έμαθε ο Σάμπα, όταν ήμουν μικρό αγόρι. Έχει αποτέλεσμα. Ηρεμώ και, όταν τα καταφέρνω, τα περισσότερα σκόρπια κομμάτια βρίσκουν τη θέση τους. Ήρθαμε μαζί στο Παρίσι. Βρισκόμαστε *μαζί* στο Παρίσι. Νιώθω το χέρι της ελαφρύ πάνω στο πλευρό μου, ενώ κάθεται πίσω μου στο ποδήλατο που εγώ οδηγώ. Νιώθω το χέρι της όχι τόσο ελαφρύ πια πάνω στο πλευρό μου καθώς αγκαλιαζόμαστε σφιχτά. Αυτό ήταν χθες τη νύχτα. Σ' ένα λευκό δωμάτιο.

Το λευκό δωμάτιο. Βρίσκεται στο λευκό δωμάτιο και με περιμένει!

Κοιτάζω γύρω μου. Αντίθετα με ό,τι πιστεύει ο κόσμος, τα δωμάτια των νοσοκομείων δεν είναι ποτέ λευκά. Είναι μπεζ, γκρι, μοβ – ουδέτερες αποχρώσεις που σκοπό έχουν να απαλύνουν τη δυσφορία. Και τι δε θα έδιναν να βρισκόμουν σ' ένα πραγματικά λευκό δωμάτιο τούτη τη στιγμή.

Αργότερα ο γιατρός επιστρέφει. Χαμογελάει.

«Έχω καλά νέα! Δεν υπάρχει υποσκληρίδιο αιμάτωμα. Έχεις μόνο διάσειση. Πώς πάει η μνήμη σου;»

«Καλύτερα».

«Ωραία. Θα περιμένουμε την αστυνομία. Θα σου πάρουν κατάθεση και μετά θα σ' αφήσω να επιστρέψεις στον φίλο σου. Όμως μην πιεστείς καθόλου. Θα σου δώσω ένα χαρτί με οδηγίες τι πρέπει να προσέχεις, αλλά είναι στα γαλλικά. Ίσως μπορέσει κάποιος να σου το μεταφράσει ή μπορούμε εμείς να σου βρούμε στο διαδίκτυο κάτι αντίστοιχο στα αγγλικά ή στα ολλανδικά».

«*Ce ne sera pas nécessaire*», του λέω.

«Α! Μιλάς και γαλλικά;» με ρωτάει στη γλώσσα του.

Γνέφω.

«Τα θυμήθηκα».

«Ωραία. Θα θυμηθείς και τα υπόλοιπα».

«Μπορώ, λοιπόν, να φύγω;»

«Πρέπει να έρθει κάποιος να σε πάρει! Και πρέπει να καταθέσεις στην αστυνομία».

Στην αστυνομία; Αυτό θα μου πάρει ώρες. Και ουσιαστικά δεν έχω τίποτε να τους πω. Βγάζω ξανά το νόμισμα και το βάζω ανάμεσα στις αρθρώσεις των δαχτύλων μου.

«Δεν τη θέλω την αστυνομία!»

Ο γιατρός παρακολουθεί το νόμισμα που περνάει από δάχτυλο σε δάχτυλο.

«Έχεις τραβήγματα με την αστυνομία;» με ρωτάει.

«Όχι, δεν είναι αυτό. Πρέπει να βρω κάποια», του λέω. Το νόμισμα πέφτει με θόρυβο στο πάτωμα.

Ο γιατρός το σηκώνει και μου το δίνει.

«Ποια;»

Ίσως έχει να κάνει με τον ουδέτερο τρόπο με τον οποίο ρωτάει. Το ταλαιπωρημένο μου μυαλό δεν έχει χρόνο να το επεξεργαστεί πριν προλάβει η γλώσσα μου. Ή ίσως οφείλεται στην ομίχλη που υποχωρεί και αφήνει έναν τρομερό πονοκέφαλο πίσω της. Όμως να, εκεί, στα χείλη μου, υπάρχει ένα όνομα, σαν να βρισκόταν από πάντα εκεί.

«Λούλου».

«Α, Λούλου! *Très bien!*» Ο γιατρός χτυπάει τα χέρια του. «Ας τηλεφωνήσουμε, λοιπόν, σ' αυτήν τη Λούλου. Μπορεί να έρθει να σε πάρει. Ή μπορούμε να σου τη φέρουμε εμείς».

Δεν αντέχω να του εξηγήσω πως δεν ξέρω πού είναι η Λούλου. Πως το μόνο που ξέρω είναι ότι βρίσκεται σε κάποιο λευκό δωμάτιο και με περιμένει εδώ και πολλή ώρα. Κι έχω κι αυτό το φρικτό συναίσθημα, που δεν το δημιούργησε η παραμονή μου στο νοσοκομείο, μέρος όπου συνηθίζεται να χάνονται άνθρωποι, αλλά κάτι άλλο.

«Πρέπει να φύγω», επιμένω. «Αν δε φύγω τώρα, μπορεί να είναι πολύ αργά».

Ο γιατρός κοιτάζει το ρολόι στον τοίχο.

«Δεν έχει πάει δύο ακόμη. Δεν είναι καθόλου αργά».

«Μπορεί να είναι πολύ αργά για μένα». Μπορεί. Λες κι ό,τι ήταν να συμβεί δεν έχει ήδη συμβεί.

Ο γιατρός με κοιτάζει αρκετή ώρα. Μετά κουνάει το κεφάλι του.

«Καλύτερα να περιμένουμε. Λίγες ακόμη ώρες για να επανέλθει πλήρως η μνήμη σου και μετά πας και τη βρίσκεις».

«Μα δεν έχω αυτό το περιθώριο!»

Αναρωτιέμαι αν μπορεί να με κρατήσει στο νοσοκομείο χωρίς τη θέλησή μου. Αναρωτιέμαι αν αυτήν τη στιγμή έχω κάποιο ίχνος θέλησης. Όμως κάτι με σπρώχνει μπροστά, παρά την ομίχλη και τον πόνο.

«Πρέπει να φύγω», επιμένω. «Τώρα».

Ο γιατρός με κοιτάζει και αναστενάζει.

«D'accord». Μου δίνει ένα μάτσο χαρτιά, μου συστήνει να ξεκουράζομαι τις επόμενες δύο μέρες και να καθαρίζω καθημερινά το τραύμα μου, μου λέει πως τα ράμματα θα απορροφηθούν μόνα τους. Μετά μου δίνει και μια μικρή κάρτα. «Αυτός είναι ο επιθεωρητής της αστυνομίας. Θα του πω να περιμένει τηλεφώνημά σου αύριο». Γνέφω καταφατικά. «Έχεις κάπου να πας;» με ρωτάει.

Στο κλαμπ της Σελίν. Λέω μηχανικά τη διεύθυνση, τη στάση του μετρό. Μου είναι εύκολο να τα θυμηθώ. Μπορώ να τα βρω.

«Εντάξει», μου λέει ο γιατρός. «Πήγαινε πρώτα από το ταμείο να πάρεις εξιτήριο και μετά είσαι ελεύθερος».

«Σας ευχαριστώ».

Ακουμπάει το χέρι του στον ώμο μου και μου υπενθυμίζει πως πρέπει να ξεκουράζομαι.

«Λυπάμαι που το Παρίσι σου έφερε τέτοια ατυχία».

Στρέφομαι και τον κοιτάζω. Στην ποδιά του είναι κρεμασμένο ένα καρτελάκι. Η όρασή μου αρχίζει να καθαρίζει, έτσι μπορώ να το διαβάσω: DOCTEUR ROBINET γράφει. Η όρασή μου είναι μια χαρά, αλλά νιώθω ακόμη ζαλισμένος. Παρ' όλα αυτά,

τα λόγια του μου προκαλούν ένα ασαφές συναίσθημα – όχι ακριβώς ευτυχία, αλλά σταθερότητα, σαν να ήμουν στη θάλασσα για πολύ καιρό και τώρα πατάω το πόδι μου στη στεριά. Ένα συναίσθημα που με πλημμυρίζει, που μου λέει πως όποια κι αν είναι αυτή η Λούλου, κάτι συνέβη μεταξύ μας στο Παρίσι, κάτι που κάθε άλλο παρά ατυχία ήταν.

Στο ταμείο συμπληρώνω μερικές εκατοντάδες χαρτιά. Το πράγμα σκαλώνει όταν μου ζητούν μια διεύθυνση. Δεν έχω διεύθυνση. Δεν έχω εδώ και πολύ καιρό. Όμως δε θα με αφήσουν να φύγω μέχρι να τους δώσω κάποια. Στην αρχή σκέφτομαι να τους δώσω της Μαργιολέιν, της δικηγόρου της οικογένειάς μου. Αυτή έχει ορίσει υπεύθυνη η Γιάελ να διαχειρίζεται ό,τι είναι σημαντικό στην αλληλογραφία της και αυτήν (συνειδητοποιώ πολύ αργά) ήταν κανονισμένο να συναντήσω σήμερα –ή αύριο; Ή μήπως χθες;– στο Άμστερνταμ. Αν όμως φτάσει στη Μαργιολέιν ο λογαριασμός κάποιου νοσοκομείου, θα ειδοποιηθεί αμέσως η Γιάελ, και δεν έχω καμία όρεξη να κάθομαι να της εξηγώ. Ούτε και θέλω να μην της εξηγήσω, στην απίθανη περίπτωση που με ρωτήσει.

«Να σας δώσω τη διεύθυνση ενός φίλου;» ρωτάω την υπάλληλο.

«Και τη διεύθυνση της βασίλισσας της Αγγλίας να μου δώσεις, το ίδιο μου κάνει, αρκεί να έχω κάπου να στείλω τον λογαριασμό», μου λέει εκείνη.

Μπορώ να τους δώσω τη διεύθυνση του Μπρούτσε, στην Ουτρέχτη.

«Μια στιγμή», λέω.

«Με το πάσο σου, *mon chéri*».

Ακουμπάω στο γκισέ και φυλλομετρώ το βιβλιαράκι μου με τις διευθύνσεις, περνώντας βιαστικά από τις συσσωρευμένες γνωριμίες της τελευταίας χρονιάς. Υπάρχουν αμέτρητα ονόματα ανθρώπων που δε θυμάμαι, ονόματα που δε θυμόμουν ακόμη και πριν αποκτήσω ετούτο το άσχημο χτύπημα στο κεφάλι μου. Υπάρχει ένα μήνυμα: *Θυμήσου τις σπηλιές στα Μάταλα*. Τις σπηλιές τις θυμάμαι, όπως και το κορίτσι που έγραψε το μήνυμα, όμως όχι και το γιατί θα έπρεπε να θυμάμαι και τις μεν και τη δε.

Βρίσκω τη διεύθυνση του Ρόμπερτ-Γιαν μπροστά μπροστά. Τη διαβάζω στην υπάλληλο και καθώς κάνω να κλείσω το βιβλιαράκι, εκείνο ανοίγει σε μία από τις τελευταίες σελίδες. Υπάρχει ένας σωρός παράξενα γράμματα, και στην αρχή σκέφτομαι πως η όρασή μου έχει πάλι προβλήματα, αλλά κατόπιν συνειδητοποιώ πως οι λέξεις αυτές δεν είναι ούτε αγγλικές ούτε ολλανδικές, αλλά κινέζικες.

Και για μια στιγμή, δε βρίσκομαι πια εδώ, στο νοσοκομείο, αλλά σε μια βάρκα, μαζί της, κι εκείνη γράφει στο βιβλιαράκι μου. *Θυμάμαι*. Μιλούσε κινέζικα. Μου τα έδειχνε. Κοιτάζω ξανά τη σελίδα και να τι βλέπω:

Δεν υπάρχει μετάφραση δίπλα του, όμως με κάποιον τρόπο γνωρίζω τι σημαίνει αυτό το σύμβολο.

Τη διπλή ευτυχία.

Βλέπω το σύμβολο αυτό εδώ, στο βιβλιαράκι μου, και το βλέπω μεγαλύτερο πάνω σε μια ταμπέλα. *Διπλή ευτυχία*. Μήπως εκεί μπορώ να τη βρω;

«Μήπως υπάρχει κάποιο κινέζικο εστιατόριο ή μαγαζί κάπου εδώ γύρω;» ρωτάω την υπάλληλο.

Εκείνη ξύνει το κεφάλι της μ' ένα μολύβι και συμβουλευεται

κάποια συνάδελφό της. Πιάνουν την κουβέντα για το ποιο είναι το καλύτερο μέρος για φαγητό.

«Όχι», τους εξηγώ. «Δε θέλω να φάω. Αυτό ψάχνω». Και τους δείχνω το σύμβολο στο βιβλιαράκι μου.

Κοιτάζονται αναμεταξύ τους και σηκώνουν τους ώμους.

«Μήπως υπάρχει κάποια κινέζικη γειτονιά;» τους ρωτάω.

«Στο δέκατο τρίτο διαμέρισμα», απαντάει η μία.

«Πού είν' αυτό;»

«Στην αριστερή όχθη».

«Θα μπορούσε το ασθενοφόρο να με είχε φέρει από εκεί;» ρωτάω.

«Όχι βέβαια!» μου απαντάει εκείνη.

«Υπάρχει και μία μικρότερη στην Μπελβίλ», συμπληρώνει η άλλη υπάλληλος.

«Μερικά χιλιόμετρα πιο πέρα από δω. Όχι πολύ μακριά», μου εξηγεί η πρώτη και μου λέει πώς να πάω μέχρι το μετρό.

Φορτώνομαι το σακίδιό μου και φεύγω.

Δε φτάνω μακριά. Το σακίδιό μου με βαραίνει σαν να είναι γεμάτο υγρό τσιμέντο. Όταν έφυγα από την Ολλανδία, πριν από δυο χρόνια, κουβαλούσα έναν μεγάλο σάκο γεμάτο με έναν σωρό πράγματα. Όμως μετά μου τον έκλεψαν και δεν τον αντικατέστησα ποτέ, αλλά τα βόλεψα με ένα μικρότερο σακίδιο. Με τον καιρό τα σακίδια γίνονταν όλο και μικρότερα, γιατί είναι λίγα αυτά που στην πραγματικότητα χρειάζεται κάποιος. Αυτό τον καιρό, το μόνο που έχω είναι μερικές αλλαξιές ρούχα, μερικά βιβλία, κάποια είδη προσωπικής υγιεινής, όμως τώρα ακόμη κι αυτά μου φαίνονται πολλά. Καθώς κατεβαίνω τις σκάλες του μετρό, το σακίδιό μου αναπηδά σε κάθε βήμα μου κι ο πόνος με κόβει σαν μαχαίρι.

«Ταλαιπωρημένος αλλά όχι τσακισμένος», μου είχε πει ο δόκτορ Ρομπινέ πριν φύγω. Εκείνη τη στιγμή νόμισα πως αναφερόταν στο ηθικό μου, όμως εκείνος αναφερόταν στα πλευρά μου.

Στην πλατφόρμα του μετρό, βγάζω ό,τι υπάρχει μέσα στο σα-

κιδιό μου, εκτός από το διαβατήριό μου, το πορτοφόλι μου, το βιβλιαράκι με τις διευθύνσεις και την οδοντόβουρτσα. Όταν έρχεται το τρένο, αφήνω τα υπόλοιπα στην πλατφόρμα. Τώρα είμαι πιο ελαφρύς, αλλά αυτό δε με διευκολύνει και πολύ.

Η κινέζικη συνοικία αρχίζει αμέσως μετά τον σταθμό του μετρό. Προσπαθώ να αντιστοιχίσω το σύμβολο στο βιβλιαράκι μου με αυτά στις πινακίδες, που όμως είναι τόσο πολλές, και τα σύμβολα από νέον δε θυμίζουν σε τίποτε τις απαλές γραμμές που είχε τραβήξει εκείνη με το στίλο της. Ρωτάω γύρω μου για τη διπλή ευτυχία. Δεν έχω ιδέα αν έχει σχέση με κάποιο μέρος, κάποιο πρόσωπο, κάποιο φαγητό ή κάποια ψυχική κατάσταση. Οι Κινέζοι με κοιτάζουν φοβισμένοι και κανείς δε μου απαντάει. Έχω αρχίσει ν' αναρωτιέμαι μήπως δε μιλάω κανονικά γαλλικά, πως όλα είναι στη φαντασία μου. Τελικά κάποιος από όλους, ένας γέρος με ροζιασμένα χέρια που κρατάει ένα πλουμιστό μπαστούνι, με κοιτάζει καλά καλά και μετά μου λέει: «Είσαι πολύ μακριά από τη διπλή ευτυχία».

Είμαι έτοιμος να τον ρωτήσω τι εννοεί, πού βρίσκεται αυτό που ζητάω, όμως τότε βλέπω την αντανάκλασή μου στη βιτρίνα κάποιου μαγαζιού, το μάτι μου πρησμένο και κοκκινισμένο, τον επίδεσμο στο πρόσωπό μου βουτηγμένο στο αίμα, και καταλαβαίνω πως δεν αναφέρεται σε κάποιο μέρος.

Όμως αμέσως μετά το μάτι μου πέφτει πάνω σε κάτι σημάδια που μου φαίνονται οικεία. Δεν είναι το σύμβολο της διπλής ευτυχίας αλλά τα γράμματα SOS, που ήταν και πάνω στο μυστηριώδες μπλουζάκι που φορούσα πιο πριν, στο νοσοκομείο. Τα βλέπω τώρα πάνω σ' ένα άλλο μπλουζάκι, που το φοράει ένας νεαρός στην ηλικία μου με μαλλιά καρφάκια κι ένα μάτσο μεταλλικές χειροπέδες στα χέρια. Ίσως έχει κάποια σχέση μ' αυτήν τη διπλή ευτυχία.

Αποφασίζω να τον ακολουθήσω και τον προλαβαίνω μερικά τετράγωνα παραπέρα. Όταν τον χτυπάω στον ώμο, εκείνος γυρνάει απότομα και κάνει ένα βήμα πίσω. Εγώ δείχνω το μπλου-

ζάκι του. Είμαι έτοιμος να τον ρωτήσω τι σημαίνει, όταν με ρωτάει στα γαλλικά: «Τι έπαθες;»

«Σκίνχεντ», του απαντάω στα αγγλικά. Η λέξη είναι ίδια σε όλο τον κόσμο. Του εξηγώ πως φορούσα ένα μπλουζάκι σαν το δικό του, πιο πριν.

«Α!» λέει και κουνάει το κεφάλι του. «Οι ρατσιστές τούς μισούν. Είναι τρομερά αντιφασίστες».

Γνέφω κι εγώ, αν και τώρα θυμάμαι γιατί με πλάκωσαν στο ξύλο, κι είμαι σίγουρος πως δεν είχε καμία σχέση με το μπλουζάκι μου.

«Μπορείς να με βοηθήσεις;» τον ρωτάω.

«Κοίτα, φίλε, νομίζω πως χρειάζεσαι έναν γιατρό». Κουνάω το κεφάλι μου. Όχι, άλλο πράγμα χρειάζομαι. «Τι θέλεις;» με ρωτάει ο νεαρός.

«Ψάχνω για ένα μέρος κάπου εδώ γύρω που έχει μια ταμπέλα μ' αυτό».

«Τι σημαίνει αυτό;»

«Διπλή ευτυχία».

«Και τι πράγμα είναι;»

«Δεν είμαι σίγουρος».

«Τι είν' αυτό που ψάχνεις;»

«Ίσως κάποιο μαγαζί. Εστιατόριο, κλαμπ, στην πραγματικότητα δεν ξέρω».

«Δεν ξέρεις τι σου γίνεται, ε;»

«Αυτό που ξέρω είναι πως δεν ξέρω τι μου γίνεται. Αυτό κάτι λέει». Δείχνω το καρούμπαλο στο κεφάλι μου. «Όλα είναι άνω-κάτω».

Κοιτάζει το κεφάλι μου καλά καλά.

«Θα έπρεπε να πας να σ' το κοιτάξουν αυτό».

«Το έχω κάνει ήδη». Δείχνω τον επίδεσμο που καλύπτει τα ράμματα στο μάγουλό μου.

«Δε θα έπρεπε να ξεκουράζεσαι ή κάτι τέτοιο;»

«Αργότερα. Όταν τη βρω. Τη διπλή ευτυχία».

«Και τι το τόσο σημαντικό έχει αυτή η διπλή ευτυχία;»

Τότε τη βλέπω. Δεν τη βλέπω απλώς, τη νιώθω, όπως την απαλή της ανάσα πάνω στο μάγουλό μου ενώ μου ψιθύριζε κάτι την ώρα ακριβώς που με έπαιρνε ο ύπνος, χθες τη νύχτα. Δεν άκουσα τι μου είπε· το μόνο που θυμάμαι είναι πως ένιωθα ευτυχισμένος. Ευτυχισμένος που βρισκόμουν σ' εκείνο το λευκό δωμάτιο.

«Τη Λούλου», λέω.

«Α, κάποιο κορίτσι. Κι εγώ το κορίτσι μου πάω να δω». Βγάζει το κινητό του και γράφει ένα μήνυμα. «Όμως μπορεί να περιμένει. Πάντα περιμένουν». Μου χαμογελάει δείχνοντάς μου μια σειρά από στραβά δόντια, που φαίνονται κάπως απειλητικά.

Έχει δίκιο, πάντα περιμένουν. Ακόμη κι όταν δεν ήξερα πως το κάνουν, ακόμη κι όταν έλειπα καιρό, τα κορίτσια πάντα περίμεναν. Ποτέ δε με ένοιαζε αν θα το έκαναν ή όχι.

Ξεκινάμε να ανεβοκατεβαίνουμε τα στενά δρομάκια, ενώ ο αέρας είναι βαρύς από τη μυρωδιά βρασμένων εντοσθίων. Νιώθω πως τρέχω για να τον προλάβω και η προσπάθεια μου ανακατεύει ξανά το στομάχι.

«Δε δείχνεις και πολύ καλά, φίλε», μου λέει σαν με βλέπει να ξερνάω μέσα σ' ένα ρείθρο. Δείχνει κάπως αναστατωμένος. «Είσαι σίγουρος πως δε χρειάζεσαι γιατρό;»

Κουνάω το κεφάλι μου και σκουπίζω το στόμα και τα μάτια μου.

«Εντάξει. Μάλλον θα πρέπει να σε πάω να γνωρίσεις τη φίλη μου, την Τόσι. Δουλεύει κάπου εδώ γύρω κι ίσως αυτή να γνωρίζει κάποιο μέρος με διπλή ευτυχία».

Τον ακολουθώ για μερικά τετράγωνα. Προσπαθώ ακόμη να βρω το σύμβολο της διπλής ευτυχίας, όμως τώρα μου είναι ακόμη πιο δύσκολο γιατί έχει πέσει λίγος εμετός πάνω στο βιβλιάρaki μου με τις διευθύνσεις και το μελάνι έχει απλώσει. Επίσης μπροστά στα μάτια μου έχουν αρχίσει να χορεύουν μαύρα στίγματα και δυσκολεύομαι να βρω πού είναι το πεζοδρόμιο.

Όταν τελικά σταματάμε, παραλίγο να βάλω τα κλάματα από

την ανακούφιση, γιατί το έχουμε βρει· μπροστά μας είναι ο τόπος της διπλής ευτυχίας. Όλα μου είναι οικεία. Η ατσάλινη εξώπορτα, η κόκκινη σκαλωσιά, τα γκροτέσκα πορτρέτα, ακόμη και το ξεθωριασμένο όνομα στην πρόσοψη, Γαντοποιία, που δείχνει πως κάποτε θα πρέπει να ήταν εργοστάσιο κατασκευής γαντιών. Αυτό είναι το μέρος.

Η Τόσι έρχεται στην πόρτα, μια μικροκαμωμένη μαύρη κοπέλα με κοτσιδάκια, κι εγώ θέλω να την αγκαλιάσω που με έφερε μέχρι το λευκό δωμάτιο. Θέλω να μπω κατευθείαν μέσα και να ξαπλώσω δίπλα στη Λούλου, να μπουν όλα στη θέση τους.

Προσπαθώ να το πω αυτό, όμως δεν μπορώ. Δεν μπορώ ούτε τα πόδια μου να κουνήσω, γιατί νιώθω το έδαφος ασταθές σαν κινούμενη άμμος. Η Τόσι κι ο καλός μου άγγελος, που τον λένε Πιέρ, τσακώνονται στα γαλλικά. Εκείνη θέλει να φωνάξει την αστυνομία και ο Πιέρ της λέει πως πρέπει να με βοηθήσουν να βρω τη διπλή ευτυχία.

Μην ανησυχείς, θέλω να του πω, *μόλις τη βρήκα*. Αυτό είναι το μέρος, όμως δεν μπορώ να μιλήσω σωστά.

«Η Λούλου», καταφέρνω να πω, «είν' εδώ;» Μερικοί άνθρωποι μαζεύονται γύρω από την πόρτα. «Τη Λούλου», λέω ξανά. «Άφησα τη Λούλου εδώ».

«Εδώ;» ρωτάει ο Πιέρ. Στρέφεται στην Τόσι, δείχνει το κεφάλι του και μετά το δικό μου.

Εγώ επαναλαμβάνω το όνομά της ξανά και ξανά: *Λούλου, Λούλου*. Και μετά σταματάω, αλλά το όνομά της συνεχίζει να ακούγεται, σαν να αντηχεί μέσα σε κάποια αχανή αίθουσα, σαν οι ικεσίες μου να ταξιδεύουν βαθιά, μέσα στο κτίριο, ικανές να τη φέρουν πίσω απ' όπου κι αν έχει πάει πια.

Όταν το πλήθος χωρίζεται, νομίζω πως πραγματικά τα έχω καταφέρει. Πως οι λέξεις μου την έχουν βρει εκεί όπου κρύβεται και μου την έχουν επιστρέψει. Πως τη μόνη φορά που θέλησα να με περιμένει κάποιος, αυτός με περίμενε.

Μια κοπέλα βγαίνει από το πλήθος.

«*Oui, Lulu, c'est moi*», μου λέει ντροπαλά.

Όμως αυτή δεν είναι η Λούλου! Η Λούλου ήταν λυγερή, με μαύρα μαλλιά και μάτια σαν το κάρβουνο. Το κορίτσι ετούτο είναι μια κομψή πορσελάνινη κούκλα και κατάξανθη. Δεν είναι η Λούλου. Μόνο τότε θυμάμαι πως ούτε κι η Λούλου είναι η Λούλου. Λούλου την είχα ονομάσει εγώ. Δεν ξέρω πώς πραγματικά τη λένε.

Το πλήθος με αγριοκοιτάζει. Ακούω τον εαυτό μου να επαναλαμβάνει ασυνάρτητα ότι πρέπει να βρω τη Λούλου. Την άλλη Λούλου. Αυτήν που άφησα στο λευκό δωμάτιο.

Με κοιτάζουν με μια παράξενη έκφραση στο πρόσωπό τους και μετά η Τόσι βγάζει το κινητό της. Την ακούω να μιλάει. Ζητάει ένα ασθενοφόρο. Μου παίρνει ένα λεπτό να συνειδητοποιήσω πως το θέλει για μένα.

«Όχι», της λέω. «Έχω πάει ήδη στο νοσοκομείο».

«Αν είσαι έτσι τώρα, φαντάσου τι χάλια είχες πριν», μου λέει η λάθος Λούλου. «Σαν να σου ήρθε ο ουρανός σφοντύλι».

«Τον έδειραν κάτι σκίνχεντ», της λέει ο Πιέρ.

Αλλά η λάθος Λούλου έχει δίκιο. Μ' ένα γύρισμα της τύχης τη βρήκα, μ' ένα γύρισμα της τύχης την έχασα. Οφείλω ν' αναγνωρίσω στο σύμπαν πως πάντα φροντίζει να διατηρεί την ισορροπία.

*Εκείνος δεν την ξέχασε ποτέ
και θα κάνει τα πάντα για να την βρει*

Όταν ανοίγει τα μάτια του, ο Βίλεμ δεν έχει ιδέα πού βρίσκεται – στην Πράγα, στο Κάιρο ή στο σπίτι του στο Άμστερνταμ: Το μόνο που ξέρει είναι ότι για άλλη μια φορά είναι μόνος του και πρέπει οπωσδήποτε να βρει ένα κορίτσι με το όνομα Λούλου. Μοιράστηκαν μια μαγική νύχτα στο Παρίσι και η θύμηση αυτή τον κάνει να αναρωτιέται μήπως η μοίρα τους είναι να ζήσουν για πάντα μαζί.

Ταξιδεύει σε ολόκληρο τον κόσμο, από το Μεξικό μέχρι την Ινδία, ελπίζοντας να επανασυνδεθεί μαζί της. Αλλά καθώς περνούν οι μήνες και η Λούλου παραμένει άφαντη, ο Βίλεμ αρχίζει να αναρωτιέται μήπως τελικά το μέλλον τους δεν είναι κοινό...

Ένας χρόνος θα μπορέσει, άραγε, να σβήσει τον έρωτά τους; Ή η απουσία του ενός από τη ζωή του άλλου θα δυναμώσει τα συναισθήματά τους;

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550

www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN978-618-01-0559-9

9 786180 105599

ΚΩΔ. ΜΗΧ.Σ.ΗΣ. 13851

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η